

ПЕПИ ДИТЕП

В СЯНКАТА НА БИТИЕТО

 NOVE
PUBLISHING

София 2023

Трета глава

БАЛАНС МЕЖДУ ДУХОВНИЯ И МАТЕРИАЛНИЯ СВЯТ

Ние сме човешки същества, чието ежедневие, от метафизична гледна точка, протича в така нареченото трето измерение. Вследствие на това, устремени единствено и само към духовното (пето измерение) не бихме могли да оцелеем. Една от причините е – когато безтелесното вземе превес в нашите интереси попадаме в нереален микросвят и безпрецедентно започваме да издигаме “мъдростта на пиедестал”. По този начин има голяма вероятност да се отклоним от земната си мисия, както и да съдействаме за нарушаване на Космическото равновесие.

Прекъсвайки синхронността в природата, съзнателно или не започваме да провокираме противоположна насоченост, т.е. материята търси своето място, за да възстанови първоначалния баланс между телесното и безтелесното. Крайният резултат ни е известен на всички – малка група хора се облагодетелстват за сметка на по-голямата част от обществото или така наречения глобализъм.

Много от вас ще се запитат как е възможно това? Нима най-големите беди не са резултат от това, че сме се отдалечили от Първоизточника? Кой тогава е правилния подход да оцелеем на Земята – да се стремим към материалното или да се уповаваме само на духовността?

Опитах се да намеря отговор в най-старата книга – Библията, – насочвайки вниманието си към Новия завет. Това, което открих за себе си бе, че действително Бог отрича алчността, но не отрича благодатта и благоденствието (в случая парите). В много от притчите, открих за себе си мета-

форично послание, че **спасението ни се корени в равновесието**, а крайностите са нашия “земен ад”.

Много от авторите на езотерична литература ни насочват към “правила, които биха върнали душевното ни спокойствие”. Както вече споменах в “Полъх за промяна“, приемам вижданията на реалистите от тях, но отричам повърхностните “позитивни“ съждения. Намирам постулати абсолютно неосъществими в човешкото ежедневие, както и такива, които насърчават развитието на егоцентризъм и пълна изолация между хората (чрез пропагандиране на социална дистанция).

Ще се постарая накратко да формулирам някои от тях.

Често попадам на послания от рода, че ако искате да се чувствате добре би трябвало да правите само това, което вие искате. От една страна това е в синхрон с вашите мисли и чувства, но какво става, когато нашите желания са в разрез с мислите и чувствата на обкръжаващия ни свят? Не се ли получават именно тогава проблемите в общуването? Въпреки че имаме свободна воля, ние не сме създадени да оцеляваме сами в битието, защото всички сме свързани в „натурално създадена верига“ от Вселената. От друга страна, когато не правим това, което искаме ние често стигаме до нервни кризи, душевни разстройства и болести на физическо ниво. Защо се получава това? Защото не сме свикнали да мислим градивно и приемаме отстъпките и компромисите в човешките отношения като слабост, вместо като чувство на осъзнатост.

Всеки компромис ни води до вътрешно противоречие, дължащо се на вътрешната ни природа и субективност. Цената, която всяко поколение плаща с развитието на “криво-разбраната цивилизация“, е тоталното отдалечаване от същността на неписани космически закони – максима, на която би трябвало да се подчиним.

В последните години комуникацията ни е сведена до минимум. Забравихме да мислим, забравихме да чувстваме, забравихме кои сме... Извинението е, че “негативни вибрации“ на околните разрушават нашата аура. Всички мислим “позитивно“, но в същото време нисшите страсти ни обземат все повече и повече. За съжаление тук не говоря само за колегиални взаимоотношения, но и за отношения в семейството. Съжителството ни, в най-добрия случай, е сведено единствено и само до отговори на ежедневни въпроси. В същото време, когато липсват такива, често ни е трудно да подхванем разговор със събеседниците си, под предлог да не се “натоварваме“.

Например, член от вашето семейство се завръща в къщи след дълъг изтощителен ден. Най-лаконично заявява: уморен съм; боли ме главата; не ми се говори и т.н. Няма въпроси, няма емпатия относно деня му ... единствената реакция е вяло кимане, а в някои случаи и обида от отсрещната страна, че това вече се е превърнало в рутинно поведение и изключва всякаква заинтересованост. Супер, нали? Липсва желание за разговор, липсва тема, липсва нормална дискусия ... единствено задълбаване във вътрешното ни его.

Матрицата ни засмуква бавно, но сигурно, изтривайки от нашето съзнание всякакви човешки ценности. В началото се чувстваме объркани, но с течение на времето се предаваме и приемаме този тип поведение за “нормално“. И как иначе, в противен случай обкръжението ще ни преформатира. Различието се отличава и създава проблеми за глобализма, в който избрахме да живеем.

Преди време, повечето читатели биха си помислили:

“Бях различен – отзивчив и състрадателен, но това се оказа голям недостатък. Бях изключително снизходителен

към хорските недостатъци, търпимостта ми граничеше с фрапираща филантропия, а наивността ми бе възприемана като глуповатост. Години по-късно, разочарованието ме подтикна да променя посоката в другата крайност – бях директен до болка за нещата, които не харесвах в тях. Дотолкова си бях повярвал, че това е най-здравословния подход, че понякога губех всякакво чувство за толерантност...“

Напълно съм съгласна, че да се намери правилното решение на уравнението на човешкото общуване е едно от най-големите предизвикателства за човешкия индивид.

Защо си позволявам да разсъждавам от ваше име? Тъй като и аз, като всяко човешко същество, не бих искала да работя с колеги, които са ми неприятни или да търпя променливите настроения на всеки един от семейното ми обкръжение. Бих искала да говоря само нещата от които се интересувам и които ми харесват, като игнорирам всичко останало, но принципно това е абсолютно невъзможно за нормалното функциониране на човешкия индивид в реалната действителност.

В такъв случай, ще попитате вие, какъв е изходът от сложно устроения земен свят?

Ще си позволя да ви дам няколко насоки.

Като за начало разширете кръгозора си, вдигайки поглед от вътрешните си убеждения, насочвайки го към обкръжаващата ви среда. Доверете се на Твореца, Вселената, природата и прочее (в зависимост в какво вярвате) и започнете да изучавате неписаните им закони. Опитайте се да прозрете, че баланса се постига, когато намеренията и делата са съгласувани. Реакциите ни са хармонично свързани с взаимодействията между самите нас.

Светът е неделим и Вселената е устроена в хармонично съединение!

Осъзнавайки важноста на собствените си чувства, ще успеете да разберете не само себе си, но и околните. Единственият начин, по който можете да осигурите намеренията си, е да се доверите на напътствията и прозренията на Първоизточника, описани във Вечната книга.

Вследствие на това започнете борба със собственото си ego, стремейки се към смирение и душевен покой.

Знайте, че постигнете ли мир в душата си, ще успеете да влезете в руслото на Космическото обединение.

И тогава не само мъдростта ще бъде ваш неотлъчен спътник в битието, но ще почерпите от благодатта на Вселената.

Ще последват мечтите си, гонейки ежедневните си цели без очаквания, въпроси, терзания и несгоди.

Смисълът на земното ни битие е именно във взаимното разбирателство и взаимопомощ, при които вашите желания синхронизират нуждите на човечеството – т.е. вашият принос към по-съвършен свят.

Насочете стремежите си към осмисляне на житейската ви мисия и това да разберете кои сте всъщност и с какво можете да допринесете за установяване на нарушения природен баланс.

Не зная какво друго мога да добавя в тази глава, затуй ще премина към края ѝ, споделяйки с Вас личното си умозаключение относно балансирането между двата свята – материалният и духовният.

Основният “ветропоказател“ в битието ни за мен е чувствителността, тъй като колкото по-сензитивни сме към чувствата на околните, толкова по-голяма е вероятността с не-

що да ги обогатим, за да изградим здрава верига на доверие и да оцелеем като общество.

Повярваме ли, че всички сме едно цяло, ще се научим да работим върху себе си и да се допълваме.

Когато се смирим, не само ще придобием свещената дарба да чувстваме желанията на себеподобните, но и спонтанно ще започнем да се отнасяме към тях по начин, по който бихме искали те да се отнасят към самите нас.

Ще започнем да се уважаваме и да подобрим отношенията помежду ни.

Контролирайки собствените си чувства ще разберем, че полагайки грижи за околните, повишаваме собствената си енергия.

Например:

Обичам себе си и не искам да се нараня, поради което се устремявам към душевен покой и мир. За да го постигна, вместо да наранявам околните, аз започвам да давам пример:

Не обвинявам, защото първо поглеждам в собствените си недостатъци.

Давам любов и получавам любов, защото грижейки се за своето собствено усъвършенстване, подсъзнателно подпомагам с положителното си отношение.

Волята и постоянството стават наши оръжия, а **грижите и любовта** смисъла на нашия живот.

Откриването на баланса между духовния и земния свят, постепенно ни доближава до Светлите сили, които с

радост ни водят към изпълнение на нашите земни цели, с които сме реинкарнирали в този живот.

И най-важното – осъзнаваме собствената си сила, че всичко зависи единствено и само от нас, защото Бог ни е дарил със свободата да полетим според вярата си!

*И пак при тебе връщам се с молитва,
Пророчице да ти благодаря.
Разкаяна, извадила поука от
мъдрите навременни слова, които мислено ми препредаваши
пред твоя светъл лик като застана.
Обрана и извадила наяве
всичките си страхове като вулкани.
И тези ненадейни преживявания, моята душа,
която е преминала,
завои стръмни и причастия с Божията помощ тя е имала.
И пак при тебе мисълта бушува,
животът ми събран е в две сълзи.
Пречистена, аз искам да изплува
От мъка моят стих да се роди.*

Текст: Албена Иванова